EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 25.06.2002
KOM(2002) 328 slutlig

2002/0132 (COD)

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET

om övervakning av gränsöverskridande förflyttningar av kontanta medel

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om förebyggande av penningtvätt genom tullsamarbete

(framlagda av kommissionen)

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET

om övervakning av gränsöverskridande förflyttningar av kontanta medel

1. INLEDNING

1. Detta dokument utgör kommissionens slutliga rapport, som läggs fram som svar på en begäran från rådet (RIF–Ekofin), som vid sitt sammanträde den 17 oktober 2000 drog slutsatsen att *”rådet, som erkänner att övervakningen av gränsöverskridande kontantflöden kan stärka effektiviteten i den dagliga kampen mot penningtvätt, uppmanar kommissionen att fram till den 1 juli 2001 undersöka möjligheten av att lägga fram ett förslag i syfte att göra de befintliga nationella bestämmelserna mer enhetliga och att stärka dem, att göra det möjligt för medlemsstaterna att skaffa sig dessa samt att organisera informationsutbytet”*.

2. Vid rådets (RIF–Ekofin) sammanträde den 16 oktober 2001 lade kommissionen fram en muntlig preliminär rapport och uppmanades av rådet att lägga fram en slutlig rapport före utgången av 2001. Detta dokument utgör den slutliga rapporten.

2. RESULTATEN AV PROJEKT MONEYPENNY

3. Rådets ursprungliga begäran framfördes mot bakgrund av rapporten om projekt Moneypenny.

4. Moneypenny[1] var ett gemensamt projekt som medlemsstaternas tullförvaltningar under perioden september 1999 – februari 2000 genomförde i syfte att övervaka gränsöverskridande förflyttningar av kontanta medel större än 10 000 euro och undersöka om omfattningen av dessa förflyttningar utgjorde något hot mot effektiviteten i de finansiella institutens befintliga penningtvättsövervakning.

5. Projekt Moneypenny visade för det första omfattningen av de gränsöverskridande förflyttningarna av kontanta medel, förflyttningar som kan innefatta penningtvätt. Den sammanlagda mängden betalningar som registrerades under projektets gång uppgick till 1,6 miljarder euro. Förflyttningarna av kontanta medel uppgick till 1,35 miljarder euro.

6. Av rapporten framgick även att det fanns stora skillnader i medlemsstaternas övervakning.

7. Även om rapporten är en användbar utgångspunkt för en undersökning av behovet av att övervaka förflyttningarna av kontanta medel, bör siffrorna i den hanteras varsamt. Vissa stater utför nämligen inte någon övervakning alls och har därför inte kunnat lämna några siffror. Andra medlemsstater har å andra sidan även lämnat uppgifter om förflyttningar inom gemenskapen.

---

[1] Rådsdokument 9630/2/00 rev. 2 av den 7.9.2000.

3. BEHOVET AV ÅTGÄRDER PÅ GEMENSKAPSNIVÅ

8. För att bekämpa penningtvätten har det i ändrade direktiv 91/308/EEG[2] fastställts bestämmelser om övervakning på gemenskapsnivå av förflyttningar av kontanta medel lika med eller större än 15 000 euro när transaktionerna utförs av finansiella institut.

9. När det gäller övervakningen av förflyttningarna av kontanta medel finns det däremot, även om vissa medlemsstater inrättat en sådan övervakning på sina nationella gränser, inte någon möjlighet att övervaka sådana förflyttningar över hela gemenskapens gräns.

10. Även om det i nuläget inte är möjligt att fastställa omfattningen av den penningtvätt som sker genom förflyttningar av kontanta medel, är mängden kontanta medel som förflyttas på detta sätt tillräckligt stor för att detta skall utgöra en potentiell risk för gemenskapens intressen och de nationella intressena.

11. I Moneypenny-rapporten görs det inte någon skillnad mellan förflyttningar av kontanta medel över gemenskapens inre och yttre gränser. Men det är mycket möjligt att en större del av de stora förflyttningarna inom gemenskapens gränser är lagliga. Detta följer av den stora mängd laglig handel som sker inom gemenskapen, en handel som i sin tur stimuleras av att den inre marknaden underlättat försäljning, överföringar, köp osv. Införandet av euron har stärkt denna utveckling.

12. Moneypenny-rapporten visar även att den nuvarande övervakningen av penningtvätten förlorat en del av sin effektivitet på grund av de stora skillnaderna i övervakningen av de gränsöverskridande förflyttningarna av kontanta medel. Medlemsstaternas mycket olika strategier innebär att det verkliga skyddet på gemenskapsnivå är begränsat, vilket lett till att luckor fått bestå som kan utnyttjas av brottslingarna.

13. Efter händelserna den 11 september 2001 kommer övervakningen av de finansiella institutens penningflöden oundvikligen att förstärkas. Användningen av kontanta medel som alternativ kan komma att öka.

14. Den ekonomiska integrationen i Europa, som krönts med införandet av euron, gör det nödvändigt att tänka över behovet av en gemenskapsstrategi på detta område på ett annat sätt. Tidigare kunde olikheterna i den nationella övervakningen försvaras med att Europa var uppdelat och att det fanns olika nationella valutor inom Europeiska unionen. Med tanke på hur sammanvävda medlemsstaternas ekonomier är kommer denna heterogena situation oundvikligen att bli ett undantag som samtidigt är svårt att motivera. En rigorös övervakning i en viss medlemsstat kan nämligen mycket väl leda till att förflyttningarna leds om genom en angränsande medlemsstat med svag eller obefintlig övervakning. Skillnaderna i medlemsstaternas övervakningsbestämmelser är dessutom diskutabla mot bakgrund av den inre marknaden. Personer som reser inom Europeiska unionen ställs, beroende på vilken medlemsstat de reser in i, inför vitt skilda bestämmelser som därigenom är svåra att

---

[2] Rådets direktiv 91/308/EEG av den 10 juni 1991 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för tvättning av pengar, EGT L 166, 28.6.1991 s. 77, ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/97/EG av den 4 december 2001, EGT L 344, 28.12.2001 s. 76.

överskåda. Under dessa omständigheter skulle det inte bara vara lägligt att harmonisera de anmälningar som enligt den nationella lagstiftningen på detta område skall lämnas på den yttre gränsen genom att utarbeta en enhetlig anmälan för hela gemenskapen utan även att överväga huruvida kravet på nationella anmälningar bör bibehållas (se punkt 23).

15. Kommissionen anser alltså att det finns skäl för att komplettera penningtvättsdirektivet med åtgärder i syfte att införa en övervakning av de stora mängder kontanta medel som passerar gemenskapens yttre gräns.

16. För att göra övervakningen effektiv är det dessutom nödvändigt att införa ett system för informationsutbyte mellan de medlemsstater som berörs av de misstänkta förflyttningarna. Det bör dessutom betonas att de ordningar för ömsesidigt administrativt bistånd för bekämpning av penningtvätt, framför allt informationsutbyte på olika områden mellan medlemsstaterna själva och mellan medlemsstaterna och kommissionen i enlighet med förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om inrättande av ett system för samarbete mellan de nationella behöriga myndigheterna i medlemsstaterna för skydd av gemenskapens ekonomiska intressen mot olaglig verksamhet[3], är av kompletterande karaktär.

17. Det skulle dessutom vara lägligt att göra en varaktig PR-insats bland resenärerna, för att informera dem om innehållet i bestämmelserna och göra dem uppmärksamma på deras skyldigheter på detta område. Denna insats kommer att vara desto mer effektiv eftersom bestämmelserna i fråga, långt ifrån att uppvisa sådana skillnader som nu, kommer att utgöra en samling enhetliga regler.

4. TILLÄMPNINGSOMRÅDET FÖR VARJE FÖRSLAG

18. Den uppenbara nyttan av en sådan strategi, både i förebyggande och bekämpande syfte, bör göras förenlig med behovet av att respektera principerna för den inre marknaden, särskilt den fria rörligheten för kapital.

19. Av hänsyn till balansen mellan behovet av övervakning och kravet på skydd av den fria rörligheten för kapital är det nödvändigt att särskild uppmärksamhet riktas mot tillämpningsområdet för varje förslag, vilken inverkan det kan ha på befintliga nationella åtgärder och slutligen dess särskilda utformning.

Interventionströskel

20. Varje förslag bör komplettera den befintliga övervakningen av de finansiella institutens penningöverföringar och på så sätt fylla de luckor som den nuvarande avsaknaden av en gemensam enhetlig strategi rörande förflyttningar av kontanta medel gett upphov till. Därför bör endast stora förflyttningar av kontanta medel kontrolleras. Den tröskel över vilken kontroll bör ske bör vara densamma som den som är tillämplig på finansiella institut (nämligen 15 000 euro). Denna tröskel bör vara tillräckligt hög för att ytterligare administrativa formaliteter för resenärerna och de ekonomiska aktörerna och en orimlig börda för tullförvaltningarna skall kunna undvikas. Det finns icke desto mindre en risk för att resenärer ofta kommer att utföra förflyttningar av belopp under tröskeln. Att lösa detta problem genom att i

[3] Kommissionens arbetsprogram för 2001 (dokument 2001/98).

avskräckande syfte sänka tröskeln skulle administrativt förmodligen ge upphov till allvarliga tillämpningsproblem.

Detta problem (allmänt känt som ”smurfing”) löses i penningtvättsdirektivet genom kravet på att den aktör som berörs av de finansiella transaktionerna vid misstanke lämnar en anmälan. Detta alternativ är inte rimligt när det gäller resenärer som medför pengar. Sådana förflyttningar kan alltid hållas under kontroll genom att tullförvaltningarna använder sina befogenheter att kontrollera personer och deras bagage, bl.a. med hjälp av riskanalysmetoder för identifiering av högriskresenärer. I vilket fall som helst bör man överväga behovet av att se över och skärpa bestämmelserna om senare erfarenhet ger vid handen att riskanalysen inte ger några lämpliga medel för att lösa problemet.

Övervakning på gemenskapens yttre gräns

21. Medlemsstaterna utför för närvarande övervakning av flera slags förflyttningar (förflyttningar över de inre och de yttre gränserna) och på flera sätt (till exempel anmälan eller riskanalys).

22. På gemenskapsnivå står det klart att det med bestämmelserna endast kan införas övervakning på den yttre gränsen. Även bortsett från att övervakning av de inre gränserna är politiskt oförenlig med den inre marknaden, utesluter de praktiska tillämpningsproblemen i en gemenskap utan inre gränser (särskilt i Schengenområdet och euroområdet) möjligheten att övervakning införs på de inre gränserna.

23. Om man beaktar den fria rörligheten för kapital såsom denna garanteras i fördraget och den gemenskapsåtgärd som föreslås i syfte att mer effektivt hantera de större risker som kan följa av förflyttningarna av kontanta medel över gemenskapens gräns, är det viktigt att varje nationell åtgärd respekterar den ömtåliga balansen mellan behovet av övervakning och kravet på fri rörlighet. Begränsningar, även i fråga om anmälningsplikten, bör ha som mål att kontroll endast sker när det föreligger ett verkligt behov.

24. Ingen gemenskapsåtgärd bör få begränsa räckvidden hos artikel 58.1 b i EG-fördraget, som gör det möjligt för medlemsstaterna att vidta vissa åtgärder med inverkan på den fria rörligheten för kapital. På den inre marknaden och i euroområdet bör sådana åtgärder logiskt sett dock genomföras mycket restriktivt. Varje medlemsstat som inrättat ett system för nationella anmälningar bör framför allt, till följd av att det på gemenskapsnivå utarbetas en enhetlig anmälan för övervakning av förflyttningar av kontanta medel över den yttre gränsen, se till att detta är förenligt med gemenskapsåtgärden och överväga nyttan eller det nödvändiga i att bibehålla detta.

25. En allmän övervakning på den yttre gränsen bör dessutom leda till att övervakningen av förflyttningarna av kontanta medel över de inre gränserna försvinner. De medlemsstater som infört sådana övervakningssystem bör naturligtvis fundera över om dessa bör bibehållas.

Övervakning av införsel och utförsel av pengar

26. Penningtvätt är en företeelse som antar många former. Införsel av kontanta medel till gemenskapen för växling till en annan valuta betraktas allmänt som det klassiska

exemplet på penningtvätt. Det kan alltså hävdas att endast sådana transaktioner bör övervakas.

27. Verkligheten ser något annorlunda ut. Erfarenheten från de medlemsstater som utför övervakning har visat att det ofta är mycket viktigare att övervaka utförseln av kontanta medel än införseln. Gemenskapen är nettoimportör av narkotika och följaktligen exportör av kontanta medel, dels för att exportera vinsterna och dels för att finansiera nya försändelser. I vissa medlemsstater är detta en vanlig företeelse även för högt beskattade produkter, exempelvis alkohol och tobak.

28. Med behovet av att bekämpa terrorismen ökar även behovet av att övervaka utförseln av kontanta medel från gemenskapen. Medel för finansiering av terrorism kan både föras in i och ut ur gemenskapen. Allteftersom andra åtgärder för terroristbekämpning, exempelvis spärrande av tillgångar, träder i kraft kommer terroristgrupperna att behöva tillgång till andra former av finansiering. De kommer att försöka undvika risker som hänger samman med banktransaktioner. De terroristorganisationer som finansierar sin verksamhet med narkotika (eller med smuggling av högt beskattade eller förfalskade varor) kommer förmodligen att försöka kompensera förlusten av vissa summor med hjälp av vinsterna från nya transaktioner.

29. Varje åtgärd för införande av övervakning på gemenskapsnivå bör alltså omfatta både införsel och utförsel av kontanta medel till och från gemenskapen. Ingen åtgärd bör ha som mål att uppmuntra medlemsstaterna till att bibehålla övervakningen på de inre gränserna.

5. ÖVERVAKNING

30. Införandet av ett övervakningssystem skulle möjliggöra övervakning av stora förflyttningar av kontanta medel, både in i och ut ur gemenskapen, utan att detta utgör någon orimlig belastning för medborgaren eller förvaltningarna.

31. De medlemsstater som utför övervakning har följt mycket olika strategier: från ett system som bygger på formell anmälan, som ett tillägg till underrättelsearbetet, till strategier som nästan uteslutande bygger på underrättelsearbete. Vissa kräver en skriftlig anmälan, andra har fastställt en anmälningsplikt i fall där tullen begär uppgifter. Andra åter kräver inte någon anmälan alls. Variationen i dessa bestämmelser gör dem svårbegripliga för resenärerna. Den ger anledning att ifrågasätta huruvida dessa bestämmelser bör bibehållas efter det att gemenskapens rättsakt trätt i kraft och huruvida två olika regelkategorier bör tillämpas parallellt. Denna sammanläggning av normer ger nämligen i praktiken upphov till känsliga problem. Som ett sådant kan nämnas fallet med en turist som kommer från ett tredjeland och önskar besöka flera medlemsstater under en och samma resa. Som nämnts (punkt 14) har dessutom införandet av euron gjort det oskäligt med skillnader i övervakningen. Tanken bakom den inre marknaden och den fria rörligheten för kapital kräver logiskt sett ett system med *en* anmälan på den yttre gränsen, ett system som med iakttagande av artikel 58 i EG-fördraget skulle ersätta de många olika nationella strategier som finns i dag. Gemenskapsinstrumentet bör följaktligen göra de nationella anmälningsförfarandena överflödiga när det gäller transaktioner över gemenskapens inre och yttre gränser (se punkt 23).

Ett system som bygger på anmälan

32. Medlemsstater med ett system som bygger på anmälan anser att anmälningsplikten ger större klarhet, större säkerhet och fler rättsliga uppgifter som kan vara av nytta vid riskhanteringen.

33. De medlemsstater som inte har ett system som bygger på anmälan anser att det är förenat med en risk att skapa en massa handlingar och att använda tullens resurser samtidigt som de uppgifter som erhålls på detta sätt nästan uteslutande härrör från hederliga resenärer (och inte från de brottslingar som systemet vanligtvis har som målgrupp). Till stöd för ett system med anmälan har det anförts att systemets avskräckande effekt inte bör undervärderas och att de resurser som det kräver i praktiken är relativt begränsade i förhållande till de resultat och de fördelar som det erbjuder. Detta är särskilt fallet om tröskeln för anmälan fastställs till den höga nivån 15 000 euro.

34. På gemenskapsnivå är övervägandena av en annan svårighetsgrad. På grund av skillnaderna i de olika strategier som följs och, i vissa medlemsstater, den mycket begränsade erfarenheten av övervakning av förflyttningar av kontanta medel, bör hela systemet vara tydligt och möjliggöra ett enhetligt genomförande i hela gemenskapen.

35. Det skulle vara svårt att i en juridisk text lägga fram ett system som uteslutande bygger på underrättelsearbete och ett sådant system skulle utgöra en svag garanti för en enhetlig strategi.

36. För att skapa större klarhet verkar en enhetlig strategi som ger resenären en skälig varning, en allmän anmälningsplikt, en gemensam tröskel och ett gemensamt standardformulär som är enkelt och kan användas i alla medlemsstater, vara den bästa metoden för att införa en enhetlig övervakning. Då logiken kräver att det dras slutsatser av denna harmonisering på gemenskapsnivå, bör medlemsstaterna överväga behovet av att på nationell nivå fortsätta avkräva resenärerna anmälan vid in- eller utförsel av kontanta medel över gemenskapens inre eller yttre gränser.

Tullövervakning

37. Varje system som införs på gemenskapsnivå bör ge alla de medlemsstaters övervakningsförvaltningar som för närvarande saknar stöd i den nationella lagstiftningen för övervakning av sådana förflyttningar befogenhet att utföra en effektiv övervakning.

38. Detta innebär inte enbart befogenhet att förvalta och övervaka anmälningssystemet utan även att fastställa påföljder som står i proportion till överträdelsen. Möjligheten att kvarhålla kontanta medel under en begränsad tid för att allmänt kunna samla in upplysningar i tveksamma fall (särskilt om de kontanta medlen skall föras ut ur gemenskapen) är mycket viktig.

39. Varje förslag bör icke desto mindre respektera den fria rörligheten för kapital och åtgärder som antas bör endast avse misstänkta förflyttningar. Systemet är alltså tänkt att identifiera misstänkta förflyttningar och att möjliggöra en behandling av dessa inom ramen för den gemenskapslagstiftning eller den nationella lagstiftning som avser ämnena eller överträdelserna i fråga.

40. Det förefaller alltså vara logiskt att tullen tar emot sådana anmälningar. Tullen har avdelningar på plats på den yttre gränsen. Behandlingen av anmälningar hör till dess normala verksamhet. Denna lösning är den mest praktiska för medborgarna och skulle begränsa medlemsstaternas resursanvändning. Tullen har inte bara den önskvärda erfarenheten för utbyte av detta slags information utan även de förfaranden som krävs för ett säkert och snabbt utbyte.

41. Om möjligt bör informationsutbytet ske inom ramen för befintliga system och juridiska åtgärder. Detta kommer inte bara att minska behovet av en ny lagstiftning och bibehålla ett minimum av formaliteter och administrativa utgifter utan kommer även att ge en högre säkerhetsnivå. Detta talar för att man använder sig av befintliga system för ömsesidigt bistånd i tullfrågor och de rättsliga ramarna för dessa.

42. De relevanta uppgifter som inhämtas av tullen delges i förekommande fall, å ena sidan, det nationella organ för finansiell kontroll som har att bekämpa penningtvätt och, å andra sidan, tullen i de medlemsstater som berörs av de misstänkta förflyttningarna. Delgivningen av relevanta uppgifter till kommissionen skulle även bidra till att begränsa hoten mot gemenskapens ekonomiska intressen.

43. Uppmärksammas bör även nyttan av att utbyta uppgifter med tredjeland i allvarliga fall och särskilt i fall där terrorism kan konstateras. På detta område kan det avtalas om särskilda administrativa arrangemang med gemenskapens främsta partner.

6. SLUTSATSER

44. Mot bakgrund av den växande oron över penningtvätten, särskilt när det gäller dess roll i finansieringen av internationell brottslighet och terrorism, är det lägligt att införa en gemenskapsstrategi för övervakning av förflyttningar av kontanta medel.

45. Mot bakgrund av medlemsstaternas olika erfarenheter bör varje strategi förstärkas genom utbyte av erfarenheter, underrättelser och metoder för hantering av risker på detta område.

46. Varje system som inrättas bör vid en lämplig tidpunkt utvärderas så att det alltid är aktuellt.

47. För dessa ändamål lämnar kommissionen till rådet ett förslag till förordning.

MOTIVERING

1. INLEDNING

1.1 Allmänt

Rådets arbetsgrupp för tullsamarbete kom i mars 1999 överens om att genomföra ett gemensamt projekt för tullövervakning för att lokalisera gränsöverskridande förflyttningar av kontanta medel och att samla in statistik, som dittills varit bristfällig på detta område. Projekt Moneypenny, som alla medlemsstater deltog i, pågick mellan den 1 september 1999 och den 29 februari 2000.

Projektet gjorde det möjligt att identifiera ett betydande antal gränsöverskridande förflyttningar av kontanter och andra likvida tillgångar. Dessa förflyttningar, som hänger samman med organiserad brottslighet, kunde framför allt noteras i de medlemsstater som har en lagstiftning om övervakning av förflyttningar av kontanta medel. I Moneypenny-rapporten drogs alltså slutsatsen att unionen borde fylla vissa luckor i lagstiftningen och uppmana de medlemsstater som saknar lämplig lagstiftning att anta en sådan för att effektivt och samordnat kunna bekämpa den organiserade brottsligheten.

Det utvidgade rådsmötet uppmanade den 17 oktober 2000 kommissionen att undersöka om ett gemenskapsinstrument för införande av en mer allmän tullövervakning av förflyttningarna av kontanta medel och för informationsutbyte mellan medlemsstaterna och mellan medlemsstaterna och kommissionen faktiskt skulle kunna göra EU:s dagliga kamp mot penningtvätten mer effektiv.

Efter det senaste utvidgade rådsmötet den 16 oktober 2001 har kommissionen fortsatt att utarbeta en analytisk rapport. I denna rapport studeras om och under vilka omständigheter det är möjligt och önskvärt att på gemenskapsnivå genomföra övervakning på detta område. Slutsatserna visar att en sådan övervakning skulle kunna vara ett nyttigt komplement till unionens nuvarande lagstiftning mot penningtvätt. Huvudelementen i denna rapport återges nedan.

1.2 Nyttan av en gemensam politik

För att bekämpa penningtvätt har det i det ändrade direktivet 91/308/EEG[1] fastställts bestämmelser för övervakning på gemenskapsnivå av förflyttningar av kontanta medel större eller lika med 15 000 euro när transaktionerna utförs av finansiella institut.

När det gäller övervakning av förflyttningar av kontanta medel finns det däremot vissa medlemsstater som infört en sådan på sina nationella gränser medan andra inte har någon övervakning alls av detta slag. Den mängd kontanter som transporteras på detta sätt är dock tillräcklig för att potentiellt äventyra gemenskapens intressen och de nationella intressena. Moneypenny-rapporten har visat att den befintliga övervakningen av penningtvätten förlorat i effektivitet på grund av skillnaderna i övervakningen av gränsöverskridande förflyttningar av kontanta medel. Medlemsstaternas mycket olika strategier medför alltså att det finns ett mycket litet verkligt skydd på gemenskapsnivå. Sedan händelserna den 11 september 2001

[1] Rådets direktiv 91/308/EEG av den 10 juni 1991 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för tvättning av pengar, EGT L 166, 28.6.1991, s. 77, ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/97/EG (EGT L 344, 28.12.2001, s. 76).

pågår oundvikligen en förstärkning av övervakningen av de förflyttningar av kontanta medel som utförs av finansiella institut. Användningen av kontanter som alternativ kan öka.

Kommissionen anser alltså att det finns anledning att komplettera penningtvättsdirektivet med en åtgärd för övervakning av de stora mängder kontanta medel som passerar gemenskapens yttre gräns. För att effektivisera övervakningen förefaller det även vara nödvändigt att införa ett system för informationsutbyte mellan de medlemsstater som berörs av misstänkta förflyttningar och kommissionen.

1.3 Praktiska svårigheter vid bekämpning av penningtvätt

Den uppenbara nyttan av en sådan strategi, både i förebyggande och bekämpande syfte, måste förenas med behovet av respekt för principerna för den inre marknaden, särskilt den fria rörligheten för kapital.

1.3.1. Varje förslag bör ha som mål att komplettera den befintliga övervakningen av de finansiella institutens penningöverföringar och på så sätt fylla de luckor som uppstått på grund av att gemenskapen för närvarande saknar en enhetlig strategi för förflyttningar av kontanta medel. För detta ändamål bör endast stora förflyttningar av kontanta medel övervakas. Den tröskel över vilken övervakning bör ske bör vara lika med den som gäller för de finansiella instituten (nämligen 15 000 euro).

1.3.2. Införandet av ett övervakningssystem kommer att möjliggöra övervakning av stora förflyttningar av kontanta medel, både in i och ut ur gemenskapen, utan att detta utgör någon orimlig belastning för medborgaren eller förvaltningarna. De medlemsstater som utför övervakning har följt mycket olika strategier: från ett system som bygger på formell anmälan, som ett tillägg till underrättelsearbetet, till strategier som nästan helt bygger på underrättelsearbete. Vissa kräver en skriftlig anmälan, andra har fastställt en anmälningsplikt i fall där tullen begär uppgifter. Andra åter kräver inte någon anmälan alls.

Medlemsstater med ett system som bygger på anmälan anser att anmälningsplikten ger större klarhet, större säkerhet och fler rättsliga uppgifter som kan vara av nytta vid riskhanteringen.

De medlemsstater som ofta är anhängare av riskanalys men som inte har ett system som bygger på anmälan anser att det är förenat med risk att skapa en massa handlingar och att använda tullens resurser samtidigt som de uppgifter som erhålls på detta sätt nästan uteslutande härrör från hederliga resenärer (och inte från de brottslingar som systemet vanligtvis har som målgrupp). Till stöd för ett system med anmälan har det anförts att systemets avskräckande effekt inte bör undervärderas och att de resurser som det kräver i praktiken är relativt begränsade i förhållande till de resultat och de fördelar som det erbjuder, särskilt om tröskeln är hög.

På gemenskapsnivå bör varje gemensamt system, på grund av olikheterna i de strategier som genomförts och vissa medlemsstaters begränsade erfarenhet av övervakning av förflyttningar av kontanta medel, i huvudsak vara inriktat på två målsättningar: å ena sidan klarhet och å andra sidan en enhetlig tillämpning i hela gemenskapen. Ett system som uteslutande bygger på underrättelsearbete skulle däremot, eftersom det gör det möjligt för tullförvaltningar att tillämpa olika metoder, vara en svag garanti för en enhetlig strategi.

För att skapa större klarhet verkar en enhetlig strategi som ger resenären en skälig varning, med allmän anmälningsplikt med en gemensam tröskel och ett gemensamt standardformulär som är tydligt och kan användas i alla medlemsstater, vara den bästa metoden för att införa en enhetlig övervakning.

1.3.3. Fram tills nu har de medlemsstater som utfört övervakning på sina nationella gränser åberopat artikel 58 i EG-fördraget. Ett enhetligt skydd av gemenskapens yttre gräns kommer dock oundvikligen, förenat med ett stärkande av gemenskapens instrument för bekämpning av penningtvätt, att beröva denna övervakning dess legitimitet eller åtminstone göra den underordnad i praktiken. Det är dessutom svårt att förena den med andan i och själva principerna för den inre marknaden, särskilt efter införandet av den gemensamma valutan.

1.4. Tullens roll

Varje system som införs på gemenskapsnivå bör ge alla de medlemsstaters övervakningsförvaltningar som för närvarande saknar stöd i den nationella lagstiftningen för övervakning av sådana förflyttningar befogenhet att utföra en effektiv övervakning.

Detta innebär inte enbart befogenhet att förvalta och övervaka anmälningssystemet utan även att fastställa påföljder som står i proportion till överträdelsen. Möjligheten att kvarhålla kontanta medel under en begränsad tid för att allmänt kunna samla in upplysningar i tveksamma fall (särskilt om de kontanta medlen skall föras ut ur gemenskapen) är mycket viktig.

Varje förslag bör icke desto mindre respektera den fria rörligheten för kapital och åtgärder som antas bör endast avse misstänkta förflyttningar. Systemet är alltså tänkt att identifiera misstänkta förflyttningar och att möjliggöra en behandling av dessa inom ramen för den gemenskapslagstiftning eller den nationella lagstiftning som avser ämnena eller överträdelserna i fråga.

Det är alltså logiskt att tullen tar emot sådana anmälningar. Tullen har avdelningar på plats på den yttre gränsen. Behandlingen av anmälningar hör till dess normala verksamhet. Bland dess befogenheter återfinns kontroll av värdesaker (guld, diamanter med mera) som kan bytas ut mot kontanter. Att använda tullen är den mest praktiska lösningen för medborgaren och begränsar resursanvändningen i medlemsstaterna. Tullen har inte bara den önskvärda erfarenheten för utbyte av detta slags information utan även de förfaranden som krävs för ett säkert och snabbt utbyte. De relevanta uppgifter som tullen inhämtar skall i förekommande fall delges det nationella organ för finansiell kontroll som ansvarar för att bekämpa penningtvätt. Särskilt uppmärksammas bör även informationsutbytet med tredjeland i allvarliga fall och särskilt i fall där det skulle kunna finnas en terroristanknytning. På detta område bör det avtalas om särskilda bestämmelser med gemenskapens främsta partner.

2. KOMMENTARER TILL UTKASTET TILL FÖRORDNING

I **den första artikeln** fastslås principen om anmälningsplikt vid införsel till och utförsel från gemenskapens tullområde och förordningens tillämpningsområde fastställs. Här anges att endast förflyttningar av kontanta medel lika med eller större än 15 000 euro omfattas av anmälningsplikten.

I texten fastställs även det geografiska tillämpningsområdet. Detta motsvarar i huvudsak gemenskapens tullområde. För att säkra överensstämmelsen med direktiv 91/308/EEG

fastställs även särskilda bestämmelser för de delar av tullområdet där detta direktiv inte är tillämpligt. Eftersom det både handlar om dessa delar och om gemenskapens tullområde medför både införsel och utförse av kontanta medel i princip anmälningsplikt. Under dessa förhållanden är tullen den förvaltning som, både ur geografisk och operativ synvinkel, är bäst lämpad att se till att denna plikt fullgörs.

Formen för anmälningsplikten fastställs också och en anmälan som inte uppfyller formkraven kan ogiltigförklaras. Genom att ett enhetligt standardformulär fastställs kan tullförvaltningarna uppnå synergieffekter och ett förenklat informationsutbyte.

Slutligen klargörs, för att skingra all eventuell osäkerhet, att anmälan, även om den kan inges i samma ögonblick som gränsen passeras, inte kan inges i efterhand. Detta beslut är nödvändigt för att övervakningen skall bli effektiv.

Anmälningsplikten åligger den person som medför de kontanta medlen oavsett om denne är ägare till dem.

Artikel 2 innehåller de definitioner som är nödvändiga för en enhetlig tolkning av förordningen. Bland definitionerna syftar den om ”behöriga myndigheter” till att innefatta inte bara tullmyndigheterna, som berörs i första hand, utan även de myndigheter som, även om de inte hör till tullen (polisen osv.), beroende på deras uppdrag bidrar till genomförandet av förordningen och alltså tar emot och kontrollerar sådana anmälningar. När det gäller definitionen av kontanta medel svarar denna mot en önskan att inbegripa samtliga likvida tillgångar.

I **artikel 3** fastställs de bestämmelser som skall tillämpas på informationsutbytet. Här fastslås principen om automatisk överföring av uppgifter som inhämtats vid övervakningen. I samtliga fall finns dessa uppgifter tillgängliga för både medlemsstaternas tullmyndigheter (i den medlemsstat där bosättningsorten befinner sig och den medlemsstat från vilken utförsel eller till vilken införsel sker) och de myndigheter i dessa medlemsstater som ansvarar för att bekämpa penningtvätt. När penningtvätten verkar ha samband med bedrägeri eller annan olaglig verksamhet som är till skada för gemenskapens ekonomiska intressen skall dessa uppgifter överföras till kommissionen.

I **artikel 4** ges tjänstemännen vid tullförvaltningarna de befogenheter som är nödvändiga för att de skall kunna utföra en effektiv övervakning.

I **artikel 5** kompletteras dessa befogenheter med en möjlighet att ålägga påföljder. I denna artikel nämns endast påföljderna av utebliven anmälan. Däremot behandlas inte påföljderna av sådan penningtvätt som kan upptäckas genom den tullövervakning som fastställs i detta utkast till förordning. För sådana verksamheter finns det nämligen en särskild rättslig ordning, skild från gemenskapens tullrätt. Denna rättsliga ordning omfattar till exempel sådana påföljder som redan fastställts i gemenskapens lagstiftning[2] och den lagstiftning som är under utarbetande på detta område (till exempel utkastet till förordning om införande av administrativa åtgärder och påföljder på de direkta utgifternas område[3]).

---

2 Se rådets förordning (EG, Euratom) nr 2988/95 av den 18 december 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen, EGT L 312, 23.12.1995, s. 1.

3 Se handlingsplanen för 2001-2003 för skydd av gemenskapens ekonomiska intressen och bedrägeribekämpning: målsättning 1.2.2 (KOM(2001) 254 slutlig).

Man bör notera att storleken på påföljderna begränsas i denna text. Utan en begränsning skulle medlemsstaterna kunna utfärda böter på så stora belopp att det skulle innebära en oskälig kränkning eller till och med ett upphävande av principen om fri rörlighet för kapital.

I **artikel 6** regleras den särskilda situationen med förflyttningar av kontanta medel med anknytning till terrorism. Bestämmelserna gör det möjligt att, under vissa villkor, till tredjeland föra över uppgifter som inhämtats genom anmälan enligt artikel 1.

2002/0132 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om förebyggande av penningtvätt genom tullsamarbete

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 135 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag[1],

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande[2],

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget[3],

och av följande skäl:

(1) Penningtvätt genom gränsöverskridande förflyttningar av kontanta medel utgör ett hot mot medlemsstaternas och gemenskapens säkerhet och ekonomiska intressen. Denna fara kan bekämpas effektivt av tullmyndigheterna. Dessa finns närvarande vid gränserna, där övervakningen är som mest effektiv. Vissa av dem har dessutom skaffat sig rikligt med erfarenhet på detta område. Tullmyndigheterna kan för övrigt övervaka såväl kontanta medel som värdefullt gods som är ett substitut för kontanta medel.

(2) Tullmyndigheterna är för övrigt redan förtrogna med internationellt samarbete, och särskilt informationsutbyte med tillämpning av rådets förordning (EG) nr 515/97 av den 13 mars 1997 om ömsesidigt bistånd mellan medlemsstaternas administrativa myndigheter och om samarbete mellan dessa och kommissionen för att säkerställa en korrekt tillämpning av tull- och jordbrukslagstiftningen[4] och med tillämpning av konventionen upprättad på grundval av artikel K 3 i fördraget om Europeiska unionen om ömsesidigt bistånd och samarbete mellan tullförvaltningar[5].

(3) Hänsyn bör även tas till det kompletterande arbete som bedrivs inom andra internationella forum. I rekommendation nr 22 från den finansiella arbetsgruppen mot tvättning av pengar inom OECD uppmanas staterna att genomföra åtgärder i syfte att spåra fysiska förflyttningar av kontanta medel.

---

1 EGT C
2 EGT C
3 EGT C
4 EGT L 82, 22.3.1997, s. 1.
5 EGT C 24, 23.1.1998, s. 2.

(4) Ett tullsamarbete är nödvändigt eftersom endast en del av de transaktioner som kan utgöra penningtvätt i dag omfattas av den ordning som inrättades genom rådets direktiv 91/308/EEG av den 10 juni 1991 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för tvättning av pengar[6], vilket endast gäller finansiella institut, kreditinstitut och vissa yrken.

(5) Av detta följer att stora penningsummor av tvivelaktigt ursprung som förs in i eller ut ur gemenskapen undgår upptäckt. Vissa medlemsstater har dock själva antagit rättsakter som gör det möjligt för deras tullmyndigheter att övervaka dessa summor utan att initiativet tagits av gemenskapen. Å andra sidan finns det medlemsstater som saknar sådana rättsakter. Sannolikheten för att penningtvätt spåras beror följaktligen på genom vilket land de kontanta medlen förs in eller ut. Detta innebär en försämring av kvaliteten på skyddet mot penningtvätt vid de yttre gränserna.

(6) På grundval av artikel 135 i fördraget, i vilken tullsamarbetet uttryckligen föreskrivs, bör alltså befintliga bestämmelser kompletteras med hjälp av tullsamarbetets egna mekanismer. En sådan komplettering bör dels leda till en harmonisering av de system för övervakning som inrättats genom nationell lagstiftning, dels ge alla gemenskapens tullmyndigheter en möjlighet att hämta in uppgifter när kontanta medel som minst motsvarar det belopp som fastställts i direktiv 91/308/EEG förs in i eller ut ur gemenskapens tullområde. Under dessa omständigheter är införandet av en anmälningsplikt den lämpligaste metoden för att inhämta detta slags uppgifter. Dessa uppgifter kan vid misstanke delges de myndigheter som med stöd av direktiv 91/308/EEG samordnar bekämpning av penningtvätt.

(7) Följaktligen bör principen om anmälningsplikt för förflyttningar av kontanta medel över unionens yttre gräns införas. Denna princip är nämligen det lämpligaste sättet att övervaka verksamheter som kan göra det möjligt att kringgå gemenskapens eller nationella bestämmelser rörande penningtvätt. För att myndigheternas åtgärder skall inriktas på de allvarliga fallen av penningtvätt, bör dock endast förflyttningar motsvarande ett belopp av minst 15 000 euro omfattas av anmälningsplikten.

(8) Formen för anmälningsplikten bör också fastställas och en anmälan som inte uppfyller formkraven bör kunna ogiltigförklaras. Genom att en enhetlig anmälningsblankett införs kan tullmyndigheterna nämligen uppnå synergieffekter och ett förenklat informationsutbyte. Med hänsyn till att anmälan har ett förebyggande och avskräckande syfte bör den inte kunna lämnas in efter det att den yttre gränsen passerats. Det bör således fastställas vid vilken tidpunkt denna formalitet skall anses vara fullgjord. Slutligen bör det klargöras att anmälningsplikten åligger den person som medför de kontanta medlen oavsett om denne är ägare till dem.

(9) För en enhetlig tolkning av denna förordning är det nödvändigt att fastställa definitioner. Begreppet ”behöriga myndigheter” bör inte bara innefatta tullmyndigheterna, som har huvudansvaret för tillämpningen av dessa bestämmelser, utan även de myndigheter som, även om de inte tillhör tullen, beroende på uppdrag och förvaltningens organisation i varje medlemsstat bidrar till genomförandet av förordningen. Med denna formulering åsyftas de fall där andra myndigheter än tullmyndigheten, såsom polis eller gränsvakter kan ha rätt att ta emot och kontrollera

---

[6] EGT L 166, 28.6.1991, s. 77, senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/97/EG (EGT L 344, 28.12.2001, s. 76).

sådana anmälningar. Definitionen av kontanta medel svarar för övrigt mot en önskan att innefatta alla fungibla tillgångar.

(10) Vad beträffar den geografiska avgränsningen av tillämpningsområdet i enlighet med fördraget och särskilt enligt artikel 299.3, 299.4 och 299.6 c i detta följer att direktiv 91/308/EEG inte gäller för vissa europeiska stater eller territorier såsom Monaco, Kanalöarna och Isle of Man. Den risk för penningtvätt som dessa stater och territorier medför bör således uppmärksammas och en särskild ordning för dessa territorier bör fastställas. Anmälan krävs i de fallen vid både införsel och utförsel oavsett om förflyttningen sker till eller från övriga delar av gemenskapen eller ett tredjeland.

(11) För att förena dessa bestämmelser med nationell rätt som är tillämplig på penningtvätt måste principen om automatisk överföring av uppgifter som inhämtats vid övervakning fastslås. Dessa uppgifter bör finnas tillgängliga dels för tullmyndigheterna i den medlemsstat där bosättningsorten ligger, dels för tullmyndigheterna i den medlemsstat från vilken respektive till vilken utförsel eller införsel sker och för de myndigheter som har ansvar för att bekämpa penningtvätt i dessa medlemsstater. I förekommande fall bör dessa uppgifter även överföras till kommissionen. Det bör dessutom fastställas att vissa uppgifter bör överföras vid misstanke om upprepade förflyttningar av summor av kontanta medel under den fastställda tröskeln.

(12) Tullmyndigheternas bör ha de befogenheter som är nödvändiga för att kunna tillhandahålla en effektiv övervakning.

(13) Tullmyndigheternas befogenheter bör kompletteras med en skyldighet för medlemsstaterna att fastställa påföljder. Det finns dock endast anledning att föreskriva påföljder för utebliven anmälan och inte påföljder för penningtvätt som kan upptäckas genom den tullövervakning som fastställs i denna förordning. Även om verkligt avskräckande påföljder är nödvändiga bör storleken på påföljderna vara begränsad. Utan en begränsning skulle medlemsstaterna kunna utfärda böter på så betydande belopp att det skulle innebära en oskälig kränkning eller till och med ett upphävande av principen om fri rörlighet för kapital.

(14) En möjlighet bör ges att på vissa villkor överföra uppgifter till tredje land angående förflyttning av kontanta medel med anknytning till terrorism.

(15) Denna förordning påverkar inte på något sätt tillämpningen av allmänna eller särskilda gemenskapsbestämmelser om administrativt samarbete, särskilt när det gäller tullsamarbete eller skydd av gemenskapens ekonomiska intressen och särskilt när dessa regler kan förbättra eller stärka det föreliggande administrativa samarbetet.

(16) Eftersom målet för denna förordning, nämligen att stärka tullsamarbetet för kampen mot penningtvätten, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna om de agerar var för sig och , på grund av penningtvättens gränsöverskridande karaktär på den inre marknaden, bättre kan uppnås på gemenskapsnivå, kan gemenskapen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

(17) Denna förordning respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om grundläggande rättigheter.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Anmälningsplikt

1. Varje fysisk person som vid inresa till eller utresa från gemenskapens tullområde för med sig kontanta medel som minst motsvarar 15 000 euro, skall vara skyldig att anmäla detta enligt de villkor som fastställs i denna förordning.

   Varje fysisk person som vid inresa till eller utresa från sådana delar av gemenskapens tullområde där direktiv 91/308/EEG inte är tillämpligt för med sig kontanta medel som minst motsvarar 15 000 euro, skall också vara skyldig att anmäla detta.

2. Anmälningsplikten skall anses fullgjord endast om den person som avses i punkt 1 har fyllt i och lämnat in det formulär som anges i bilagan till tullkontoret i den medlemsstat genom vilken denne rest in i eller ut ur gemenskapens tullområde eller sådana delar av gemenskapens tullområde där direktiv 91/308/EEG inte är tillämpligt.

   Anmälningsplikten skall dessutom anses fullgjord endast om uppgifterna som lämnas är riktiga och fullständiga.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning avses med

1. *gemenskapens tullområde*: medlemsstaternas territorium enligt artikel 3.1 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92[7],

2. *behöriga myndigheter*: medlemsstaternas tullmyndigheter och andra myndigheter som skall tillämpa denna förordning,

3. *kontanta medel*:

   a) kontanter (sedlar, mynt),

   b) resecheckar och postcheckar,

   c) anonyma eller till innehavaren utställda finansiella instrument, oberoende av vem som är utställare, som kan omvandlas till kontanter, särskilt värdepapper och andra fordringsbevis.

[7] EGT L 302, 19.10.1992, s. 2.

Artikel 3

Meddelande av uppgifter

1. Om indicier eller omständigheter ger anledning anta att de kontanta medel som medförs skall användas för penningtvätt, skall de uppgifter som erhållits vid anmälan enligt artikel 1 eller vid en efterföljande kontroll automatiskt överföras till dels de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där den person som avses i artikel 1.1 är bosatt, dels till de behöriga myndigheterna i den medlemsstat genom vilken personen rest in i eller ut ur gemenskapens tullområde.

   Uppgifterna skall dessutom överföras till de nationella myndigheter som avses i artikel 6 i direktiv 91/308/EEG och som ansvarar för att bekämpa pennintvätt i den medlemsstat genom vilken personen rest in i eller ut ur gemenskapens tullområde.

   Då penningtvätten verkar ha samband med bedrägeri eller annan olaglig verksamhet som är till skada för gemenskapens ekonomiska intressen, skall uppgifterna även överföras till kommissionen.

2. Om indicier eller omständigheter ger anledning anta att kontanta medel som uppgår till belopp som understiger tröskeln enligt artikel 1 vid upprepade tillfällen medförs av en fysisk person som reser in i eller ut ur gemenskapens tullområde eller sådana delar av gemenskapens tullområde där direktiv 91/308/EEG inte är tillämpligt för att användas för penningtvätt, får denna persons namn, nationalitet och transportmedlets registreringsnummer samt uppgifterna om indicierna eller omständigheterna även överföras till behöriga myndigheter och, på samma villkor som de som avses i punkt 1, till kommissionen.

3. Bestämmelserna i avdelningarna V och VI i rådets förordning (EG) nr 515/97 skall i tillämpliga delar gälla överföring av uppgifter som inhämtats i enlighet med denna förordning.

Artikel 4

Behöriga myndigheters befogenheter

För att kontrollera att anmälningsplikten enligt artikel 1 fullgörs, skall de behöriga myndigheterna ha rätt att, även i avsaknad av förhandsindicier som ger anledning till misstanke om överträdelse, kontrollera personer och deras bagage, förhöra personer om varifrån de kontanta medel som upptäckts vid detta tillfälle härrör samt fatta beslut på förvaltningsrättslig grund om att kvarhålla dessa belopp.

Beloppen får kvarhållas i högst tre arbetsdagar, men tidsfristen får förlängas i enlighet med nationell rätt. Kvarhållande får i vilket fall som helst endast ske i undersökningssyfte.

Artikel 5

Påföljder

1. Utan att det påverkar tillämpningen av påföljderna vid penningtvätt skall medlemsstaterna se till att det i enlighet med nationell lagstiftning inleds ett förfarande mot ansvariga personer, om det fastställs, särskilt efter en kontroll eller en inspektion som utförts i enlighet med denna förordning, att anmälningsplikten enligt artikel 1 inte har fullgjorts.

   Förfarandet skall vara av sådan art att det i enlighet med relevanta bestämmelser i nationell lagstiftning har en verkan som står i proportion till svårhetsgraden hos överträdelsen som består i utebliven eller oriktig anmälan, så att det effektivt avskräcker från ytterligare överträdelser av samma art.

2. Bötesbelopp som fastställs på grundval av förfarandena enligt punkt 1 får inte överstiga en fjärdedel av det medförda beloppet.

3. Medlemsstaterna skall senast den 31 december 2003 meddela kommissionen de påföljder som gäller om anmälningsplikten har åsidosatts..

Artikel 6

Förbindelser med tredjeland

1. Om indicier eller omständigheter ger anledning anta att kontanta medel som medförs används för penningtvätt av eller till förmån för terroristgrupper, får de uppgifter som inhämtas med stöd av denna förordning överföras till tredjeland under förutsättning av samtycke från de behöriga myndigheter som tillhandahåller dem och med respekt för deras interna bestämmelser för överföring av personuppgifter till tredjeland.

2. Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om vilka utbyten av uppgifter som sker inom ramen för det ömsesidiga administrativa biståndet med tredjeland när detta är av särskilt intresse för bekämpningen av penningtvätten enligt denna förordning och när dessa uppgifter omfattas av denna förordnings tillämpningsområde.

Artikel 7

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning.*

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar	*På rådets vägnar*
Ordförande	*Ordförande*

BILAGA

ANMÄLNINGSBLANKETT

Jag förklarar mig inneha de kontanter, värdepapper eller fordringsbevis som räknas upp nedan och totalbeloppet av vilka minst motsvarar 15 000 euro.

TYP AV ANMÄLAN	VID INRESA TILL GEMENSKAPEN	Ja/nej **(*)**		
	VID UTRESA FRÅN GEMENSKAPEN	Ja/nej **(*)**		
ANMÄLARE	EFTERNAMN + FÖRNAMN			
	Adress (huvudsaklig hemvist)			
	Nationalitet			
	Födelsedatum			
	Födelseort			
ÄGARE TILL MEDLEN (vid överföring för tredje man)	EFTERNAMN + FÖRNAMN			
	Adress (huvudsaklig hemvist)			
	Nationalitet			
MOTTAGARE AV MEDLEN	EFTERNAMN + FÖRNAMN			
	Adress (huvudsaklig hemvist)			
	Nationalitet			
		(*)	**BELOPP**	**VALUTA**
BESKRIVNING AV KONTANTERNA, VÄRDEPAPPEREN OCH FORDRINGSBEVISEN	Sedlar, mynt	Ja/nej		
	Resecheckar/postcheckar	Ja/nej		
	Anonyma eller till innehavaren utställda finansiella instrument, som kan omvandlas till kontanter, särskilt värdepapper och andra fordringsbevis.	Ja/nej		
		TOTALT	**(i euro)**	

ANVÄNDNING AV MEDLEN		. . .
RESVÄG	Land/Medlemsstat från vilken avresa sker	
	Land/Medlemsstat från vilken utresa sker	
	Land/Medlemsstat till vilken inresa sker	
TRANSPORTSÄTT	FLYG	Ja/nej
	SJÖ	Ja/nej
	VÄG	Ja/nej
	TÅG	Ja/nej

(*) Stryk det som inte gäller

Om de upplysningar som lämnas är oriktiga eller ofullständiga kommer undertecknad inte att anses ha fullgjort sin anmälningsplikt.

- Ort, datum och underskrift…….